

EYLÜL

Mehmet Rauf (İstanbul, 1875-1931) Soğukçeşme Askeri Rüştiyesi'nden sonra Bahriye Mektebi'ni bitirdi. Deniz subayı olarak Girit'te staj yaptı (1894), Kiel kanalının açılış töreni için Hamburg'a (1895) gönderildi, Tarabya'da elçilik gemilerinin irtibat subaylığına atandı. İkinci Meşrutiyet'in ilanından sonra kıdemli yüzbaşıyken Bahriye'den ayrıldı. Kadınlara yönelik dergiler çıkardı, tiyatroyla ilgilendi ve gazetecilik yaptı. Halit Ziya Uşaklıgil'in desteğiyle genç yaşta yazı hayatına atılan Mehmet Rauf, *Servet-i Fünun* dergisinde beş yıl süren yazı hayatında öykü, roman, düzyazı şiir, makale, inceleme, çeviri yayımladı. Romanları *Ferda-yı Garam* ile *Eylül*, düzyazı şiirleri *Siyah İnciler* bu dergide tefrika edildi. Servet-i Fünun topluluğu içinde dili en sade yazardır.

Mehmet Rauf'un
YKYdeki kitapları:

Siyah İnciler (1998)
Eylül (2020)

MEHMET RAUF

Eylöl

Roman

YAPI KREDİ YAYINLARI

Yapı Kredi Yayınları - 5551
Edebiyat - 1598

Eylül / Mehmet Rauf

Kitap editörü: Eser Demirkan
Düzeltili: Eşe Telli

Kapak tasarımı: Nahide Dikel
Sayfa tasarımı: Mehmet Ulusel
Grafik uygulama: Merve Çakıroğlu

Baskı: Mega Basım Yayın San. ve Tic. A.Ş.
Cihangir Mah. Güvercin Cad. No: 3/1 Baha İş Merkezi
A Blok Kat: 2 34310 Haramidere / İstanbul
Telefon: (0 212) 412 17 00
Sertifika No: 44452

1. baskı: İstanbul, Şubat 2020
ISBN 978-975-08-4683-0

© Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık Ticaret ve Sanayi A.Ş., 2020
Sertifika No: 44719

Bütün yayın hakları saklıdır.
Kaynak gösterilerek tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında
yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık Ticaret ve Sanayi A.Ş.
İstiklal Caddesi No: 161 Beyoğlu 34433 İstanbul
Telefon: (0 212) 252 47 00 Faks: (0 212) 293 07 23
<http://www.ykykultur.com.tr>
e-posta: ykykultur@ykykultur.com.tr
[facebook.com/yapikrediyayinlari](https://www.facebook.com/yapikrediyayinlari)
twitter.com/YKYHaber
[instagram.com/yapikrediyayinlari](https://www.instagram.com/yapikrediyayinlari)

Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık
PEN International Publishers Circle üyesidir.

Eylül

Yayıncının notu: *Eylül*'ün bu basımında 1925 tarihli yayını esas alınmıştır.
Çevriyazısı Eser Demirkan ile Eşe Telli tarafından yapılmıştır.

*Halit Ziya'ya;
ilk eserim, son üstadıma*

Salonda bahçedekilerin kahkahaları işitilebiliyordu.

Süreyya, canı sıkılanlara mahsus bir tahammülsüzlükle, “Çılgın kız!” diye söylendi.

Balkona açılan büyük kapıdan parmaklığa dayanmış, dışarıya baktığı görülen zevcesi dönüp, “Lakin bu gece hava ne güzel!” dedi.

Bu nisan gününün saat on birde başlayan yağmuru, yarım saat sonra dinmiş, nemnâk bir hadâretin fevkinde şimdi zerrin incileriyle lacivert bir sema titriyordu; topraktan, ağaçlardan intişar eden ratıp nefahâtte müessir bir nüfuz vardı.

Genç kadın pencerenin kenarına dayanarak bir iki uzun nefes aldı, her nefes aldıkça hayatı artıyormuş gibi oh çekiyordu. Sonra hâlâ sigarasının dumanlarına bulanmış, zebun-ı şita bir tepe gibi muzlim ve mağmum duran Süreyya'ya doğru gelerek elinden tuttu, kaldırmak istedi:

— Hava bu kadar güzelken burada somurtup oturmak, gezip eğlenenlere haksız yere kızmaktan daha mı iyidir? Haydi biz de çıkalım...

Süreyya'nın bu gece canı pek sıkılıyordu, “Adam bırak!” dedi. Pederine dargınlığını bütün köye teşmil ediyordu; sayfiyeye çıkacakları zaman o kadar ısrar etmiş, fakat bu sefer de sahil bir yere gitmeye babasını razı edememişti. Büyükbabalarının vaktiyle gelip nasıl budala bir hesap ile “şu taş ocağında” yaptırdığı bu köşk, onları her sene başka yere gitmekten menediyordu. Bütün kışın o, Boğaziçi'ni kurarken yine koşup geldikleri “şu çöplük”, çocukluğundan beri yaşaya yaşaya usandığı bu hâlî çöl, onu artık çıkıp gezmekten menedecek kadar bıktırmıştı! Pederine karşı bir şey yapamamasının intikamını almak isteyerek hırsını başkalarından çıkarıyor, buradaki hayatın aleyhinde bulunmak için her şey kendisine bir vesile oluyordu. Bunun için her günkü hayatında ekseriya şen olan Süreyya, buraya naklettikleri on günden beri hemen daima sisli, pürtuğyan, hatta o kadar sevdiği zevcesi Suad'a karşı bile hemen hiç sebep olmayarak haksız davranıyordu.

Suad'ın kendi kolunu tutan elinden çekip yanı başına oturarak ve kendisine dargın olmadığı için tebessüm etmek lazım geldiğini tahattur ederek, firari, nursuz bir tebessümle, “Şimdi hep çamur oluruz; toprak, toprak değil ki... İki dakika yağmur yağdı mı had-din varsa yürü! Bastığın yerden ayağın bir okka çamurla beraber kalkar...” dedi.

Genç kadın, beş senelik derin bir mukarenetin verdiği nazar-ı nüfuzu ile pek iyi fark edebileceği bu neşesizliğin izalesi için artık kifayet edemediğine teessüf eder gibi elim bir sesle sordu:

— Pek sıkılıyorsun galiba?

— Evet, sorma... Patlıyorum... Burası zaten yaşanılacak bir yer mi? Allah'ın kırı... Hele bu yemekten sonraki saatler... Sabahleyin yemeğe kadar, akşamüstü... Hasılı her zaman insan boğuluyor... Herkes böyle birer köşede eziliyor... Kendimi bostan kuyusunda zannediyorum.

Suad, kaşlarında bir endişe inhinası ile, gözleri daha ziyade kararak, kaç senedir bu aynı yerde, aynı hayatta şikâyet için hiçbir hal görülmeden geçirilmiş mesut günleri düşünerek sükût ediyordu; bir aralık, “Evvelden hiç böyle söylemiyordun!” demek istedi. Fakat neye yarayacaktı? Ufak bir mazeret, adi bir sebeple geçiştirilmeyecek miydi? “Bari sen git, oralarda kal, biraz eğlenirsin!” diyecek oluverdi; fakat beş senedir beraber bulunmaya, her şeyi beraber yapmaya o kadar alışmışlardı ki zevcine karşı kalbindeki derin irtibatın sevgiyle fedakârlığa razı olup söylese bile onun bunu fark ederek, münkesir olduğunu görerek daha rahatsız olacağını, yine yeminlerin başlayacağını, hiçbir şey değişmeyerek sadece zevahir namına uğraşmış olacağını düşünüyordu. Çünkü asıl kabahatin köşkte olmadığını hissediyordu; kabahat şu, sebebini düşününce kalbini sızlatan can sıkıntısında, ne kadar aşk ve irtibat ile geçerse geçsin beş senelik hayatın yıprattığı kalplerde, bu kalplerin, kalb-i beşerin eskimeye olan kabiliyetindeydi. Ve o, kadın, bu acı tefekkürle başını eğip sükût ederken Süreyya söyleniyor, şikâyet ediyordu. Belki ellinci defa olarak:

— Ah, büyükbabalarımız! diyordu; anlaşılmaz hesaplarla bu cehennem köşelerinde bağ yapıp gelip kapanacaklarına ne olurdu şu İstanbul'u İstanbul eden güzel yerlere gitselerdi... Sonra bir baba-nın budalalığı bütün bir aileye bir maraz-ı irsi oluyor; bütün ahfâd gelip onlar gibi bu köşelerde çile doldurmaya mecbur oluyorlar...

Bağ, üzüm... İşte floksera da hepsini berbat etti ya... Yer, yer değil ki... Bak babam elindekini avcundakini sarf etsin, bu tâûna karşı koyabilir mi?

Sonra birdenbire köpürerek:

— Ah bu çöl! dedi. Şimdi farz et ki Boğaziçi'nde yahut mesela Adalardayız... Deniz yok mu deniz? En sıcak havalarda bile insana can verir. Serin... Mavi... Latif... Halbuki burada poyraz çıkacak diye ta saat sekizi dokuzu beklemeli... Duman, duman... Külhan gibi... Sonra manzaranın mahdûdiyeti, yekrenkliği... Düşün Suad: Bir sandalımız olurdu. Sabahları erken yahut akşamları geç vakit sen şemsiyeni kapardın, ben küreklere sarılırdım... Mehtap olsun olmasın oranın geceleri ne güzeldir.

Süreyya söylerken, hülyaya terk-i nefis ediyor, sahihen orada, denizde imiş gibi mahzûz olarak tarif ediyordu. Zevcinin yerine muhakeme eden Suad, "Lakin mademki bu mümkün değil!" demek istedi. Fakat yine kendini menetti; zevcinin şu küşayış zamanında bu söz, kanatlarını tutmak gibi olacak, fazla olarak bu adem-i imkân mûlahazası onu yeniden iğzâp edecekti. Bunu Süreyya kendi söyledi:

— Fakat işte mümkün olmuyor, babam razı değil... Çünkü... Çünkü istemiyor, sevmiyor; hepsi işte ondan... Eğer o istese biz mesut olacağız... Bak, saadetimize ne kadar ehemmiyetsiz bir mâni var...

Sonra elini kaldırıp gayr-i merî bir düşmanı tehdit eder gibi "Ah para!" diye söylendi.

Hiç olmazsa elli lira lazımdı. "Elli lira," diyor, sonra meyus olarak "Ve bunu bulmanın imkânı yok..." diye köpürüyordu:

— İmkânı yok, elli lira bulmak kabil değil... Yoksa ben şimdiye kadar seni bin kere kapıp götürürdüm!

Suad, "Oh ne iyi olurdu..." diye sevindi.

Süreyya başını çevirip zevcesinin sürur ile parlayan siyah gözlerine bakarak devam etti:

— Ne mesut olurduk Suad, ne mesut olurduk... Hem asıl senin için, vallahi bütün senin için istiyorum... Sen söylemiyorsun, fakat ben fark ediyorum ki gelip burada kapanmak seni fena ediyor, bir kere havasızlık... Sıkıntı... Biz papaz değiliz ki bu manastırda yaşayalım... Hayat, kalabalık, güzel hava içinde olur... Kalabalık içinde yalnız yaşamak, kalabalık içinde gezip beraber bir köşeye kaçmak,

işte asıl zevk budur. İnsan, kalpleri birbirine bağlayan bu rabitaları o zaman anlar. Ben seni ne kadar sevdiğimi başka kadınları gördüğüm zaman anlıyorum. Bazen rast gelip hatta senden güzel bulduğum kadınlara bakıyorum da kendi kendime hiçbirisini senin kadar, senin gibi sevmeyeceğime yemin ediyorum. Sende bir şey var, öyle bir şey ki hiçbirinde rast gelmiyorum... Öyle bir şey ki işte bütün endişelerim senin yanında mahvoluyor. Ruhuma bir şifa, bir sükûn geliyor! Dudaklarını gözlerime dokundurduğun zaman bütün canımın koşa koşa gelip toplandığını, orada sana mülaki olmaktan mesut olarak kaldığını hissediyorum. Bahusus şimdi bana öyle geliyor ki ben dünyada senden başka hangi kadını alsaydım hiçbirisiyle senin gibi olamayacaktım; senin gibi böyle samimi, ruhuma kadar, böyle canıma kadar samimi...

Böyle söylerken hemen dudaklarının yanında Suad'ın gözlerini öpüyor, elindeki elini kaldırıp dudaklarından ayırmıyordu. Suad, zevcinin sözlerini dinleyerek sükût ediyordu. Süreyya bu elin ipek nescini uzun uzun koklayarak bir inilti halinde:

— Ah Suad, dedi, sen de olmasaydın...

Genç kadının mesut ve sakit bir istifsarla bakan gözlerine girerek kalbinden kopan bir samimiyet sesiyle: “Sen de olmasaydın öldürdüm Suad...” dedi, sesinde bir hüznün lerzesi vardı.

Suad sakit ve müteheyyiç duruyordu. Zevcinin bu galeyan zamanlarında o daima sakit kalır, söylemek istediklerini böyle söyleyemediğinden nagehanî taştan derâguş arzularıyla boğularak, bütün irtibat ateşlerini ancak sükût ile hapsederek ezilirdi ve hâlâ böyle yeni bir gelin gibi kızarıp hissiyatını ne bir sözle, ne bir tavırla gösteremediği zamanlar olurdu. Heyecan ile asl-ı ruhundan çıkan sayhaları hazmederdi; bu hal, kalbini daha ziyade hararetle zevcine raptederek ruhu ona karşı böyle zamanlarda, kayaları parçalayıcı bir çağlayan huruşuyla tehacüm gösterirdi. Şimdi yine kendi kendine itiraf ediyordu ki bu anda Süreyya için hayatını isteseler mesut olarak verirdi. Beş senedir kendini ne taziz ettiğini, bir erkek namına ne büyük fedakârlıklarla hiç başka kocalara benzemeyerek nasıl münhasıran kendini sevdiğini, bütün muamelelerine, bütün tavırlarına kendisi için nasıl bir şefkat, nasıl bir hilm vererek yaşadığını pek güzel fark ediyordu. Hayat-ı sabâveti, ebeveyninin imtizaçsızlıkları içinde makhûr geçtiği için her türlü tasavvurunun fevkinde bulunduğu bu karı koca hayatı onu ebedi minnettar etmişti.

Sözle o kadar münasebeti olmayanlara mahsus derunilik sayesinde yürüttüğü ince, derin mülahazalarıyla bu münasebetin ne gibi şeylere taalluk ettiğini fark etmiyor değildi; bhusus gittikçe eski ateşin azaldığını, eski hararetin her gün biraz daha itidale döndüğünü görüyor, müdekkik, rakik nazarıyla hepsini hissediyordu. Fakat aralarında bir şey hiç azalmıyor, daima artıyordu ki o da samimiyet idi. Zevcinin samimiyetinden hiçbir zaman şüphe etmek ihtimali yoktu; her gün, bir gün evvel yine şüphe etmediği samimiyeti daha çoğalmış görüyordu. O derecede ki izdivaçlarından bir sene sonrayı şimdi düşündükçe, o zaman teyid-i irtibat için pek kâfi, pek kavi gördüğü derece-i samimiyet bugünküne nispeten hiç idi. Bugün, “O zaman nasıl emin olmuşum?” diyeceği geliyordu. Ve o zamanın hararet ve iştiağı bugün dūcâr-ı inhilal olmuşsa da kendisi müdeb- bir ve mütefekkir bir kadın temyiziyle bu samimiyeti evvelkilere müreccah görerek o inhilalden hasıl olan hüznü defe çalışıyordu.

Süreyya tekrar parasızlıktan şikâyet ederek:

— Bak, dedi, bak Suad, elli lira insanı nelerden mahrum ediyor? Sonra biz de adamız değil mi, zevcesini mesut etmek için elli lira bulamayan erkek...

Zevcini böyle aciz görmek istemeyen Suad, o öyle düşünmesin, zebun görünmesin diye:

— Fakat ben seni böyle daha çok seviyorum, dedi; herkes zengin olabilir, fakat senin gibi olamaz.

Sonra Süreyya’nın kederlerini dağıtmak için ilave etti:

— Mademki sen beni kapıp bir yalhy götürüyorsun, bari ben seni alayım da balkona olsun çıkarayım... Gece o kadar güzel ki istifade etmemek cinayet sayılır.

Bu esnada bahçeden, gecenin bir köşesinden tiz, parlak bir kahkaha daha geldi.

Suad pencereye doğru yürüyerek:

— Bak hemşirene... O hiç senin gibi düşünmüyor, dedi.

Süreyya da balkona çıkmıştı, orada bir hasır koltuğa düşer gibi oturarak, “Yanında Necib mi var?” diye sordu.

Suad öbür sandalyeden pelerinini almış örtünüyordu, gülerek cevap verdi:

— Galiba.

— Kocası babamın yanında değil mi? Tuhaf izdivaç, tuhaf koca, tuhaf karı... Hususiyle tuhaf karı...

Suad gülerek, “Hususiyle tuhaf koca...” dedi, o zaman birbirlerine karşı fikirlerini müdafaa ettiler.

Süreyya’nın iddiasınca her işte olduğu gibi bunda da babasının bir su-i tedbiri neticesi olarak fena bir izdivaç yapmış olan hemşiresi Hacer, izdivacının bu daha ilk senesi olduğu halde zevcinden soğuyarak aralarında aleni bir kayıtsızlık *hükümferma* idi; Fatin her türlü tasavvurun fevkinde bayağı bir efendi çıkınca bir kuş gibi şen, biraz ince ve hoppaca olan Hacer için bu derin bir nefreti mucip olmuştu.

Süreyya, tek tük ağaçlarla uzayıp ta karşıkı dağların eteğine kadar giden bağa doğru bakarak tekrar ediyordu:

— Çılgın kız! Zavallı Necib, geldi geleli elinden çekmediği kalmadı. Geldiğine bin kere pişman olmuştur...

Necib, Süreyya’nın halazadesiydi ki ara sıra köşke misafir gelirdi.

Ve Süreyya genç, güzel, zarif Necib’i düşünerek eniştesi Fatin Bey’i görüyor, yağlıymış gibi parlayan ensesi, yüzü, daima bir istifa-de ümidiyle yan bakan küçük hilekâr gözleri, biraz yüksek omuzlarının üstünde yemek yerken bir hayvan şekli veren öne eğilmiş büyük başıyla nasıl iğrenç bir sima olduğunu kabul ederek Hacer’e hak vermek istiyordu. Fatin Bey ötede gayur bir mülâzemetle Beyefendi’ye hulul edip evde esas-yâb olmak için her şeyi yaparak temelluk ederken ateşin, titiz Hacer’in Necib’i yeisine bir vasıta-i intikam etmesinden ürküyordu. Sonra dedi ki:

— Yok, bana öyle geliyor ki Fatin’in yerinde kim olsaydı Hacer yine böyle olacaktı. Onda hâlâ çocukluktan kalma bir afacanlık var ki artık mazeret falan kabul etmez. Kendisini gören, mektepten kaçmış, komşu evinde oyun oynayan bir mahalle kızı zanneder.

Suad müdafaa etti:

— Oo, rica ederim bey, haksızlık etme... Hacer’i daima kabahatli görmeye o kadar alışmışsın ki artık her ne yapsa fena görüyorsun. Bahusus düşün, zavallı kız! O güldükçe bir şey beni tırmalıyor gibi geliyor.

O zaman Hacer’in düğünden evvelki halini tarif etmeye başladı; genç kızın nakil ve itiraf ettiği ümitlerini, emellerini, bütün o genç kızların kadın oldukları zamana dair hülyalarını anlatarak sonra karşısında birden böyle kaleminde otura otura, ihtiyar memurlar arasında büyüyerek ihtiyarlamış, tembelleşmiş bir zevç bulunca ne hale geldiğini gösteriyordu.

— Şimdi düşün diyordu, faraza... İşte mesela Necib Bey, ona pekâlâ bir koca olabilirdi; öyle biriyle birleşip otursaydı zanneder misin ki Hacer böyle olurdu; daha doğrusu böyle olsa belki tabii gelirdi. Vâkiâ şimdi Hacer evvelkinden titiz, evvelkinden hırçındır; ama yemin ederim ki fena kalpli değildir. Sen kardeşisin ama benim kadar bilemezsin, kadın kadını daha iyi tanır.

Süreyya kendi kendine söylenir gibi:

— Necib, evet, Necib pekiyi olurdu. Hatta validem de hep onu ileri sürüyordu. Fakat babam, “Aile içinde böyle izdivaç iyi olmaz!” dedi gitti... Ondan başka ben de düşündüm ki Necib hemşireme pek muvafıksa da fakat hemşirem Necib’e hiç layık değildir; layık olmak şöyle dursun hatta muvafık bile değildir. Necib’e daha iyi terbiye görmüş, daha ağırbaşlı, daha ince bir kadın lazımdır. Hem Necib evlenmekten ölümden kaçır gibi kaçır.

Suad gülüyordu:

— Aman Necib Bey tuhaftır; “Bence evlenmek ölümdür!” der, durur.

— Necib için gelip böyle bir bucağa kapanarak kalmak, baharı, bütün yazı böyle geçirmek... Oh, bunun imkânı yoktur. O serbest alışmış, gezmeye, eğlenmeye alışmış... Ona bekârlık hayatının cazibelerini unutturup kendine bağlamak için ben kadın isterim... Hacer mi? Hacer Necib’e kendini bir ay sevdiremezdi. Bizim terbiye ettiğimiz kızlar, ne olacak?

Suad yeniden güldü:

— Aman Beyefendi duymasın, yine neler söyler...

Süreyya omuzlarını kaldırarak sükût etti.

Hava gittikçe serinliyor, rakit hava sanki hep su oluyordu; gece, berrak, altın pullu mavi tülleriyle titreyerek, incimâd ediyordu.

Suad pelerininin içinde büzülerek:

— Soğuk, dedi, istersen içeri girelim.

O anda aşağıdan bir ses yükseldi, “Pek soğuk, pek!” diyordu, bu Necib’in sesi idi. Suad eğilerek, “Biz içeri kaçıyoruz” dedi. Hacer soğuktan büzülmüş sesiyle, “Ama bütün bütün kaçmayınız, biz de salona geliyoruz...” dedi.

Salona geçtikleri zaman Suad camları kapadı; Hacer, Necib dışardan gürültü ile geliyorlardı; kapı şiddetle açılarak Hacer içeri atladı; pelerininin yüksek yakasında kaybolmuş küçük çehresi mosmor kesilmişti. Koştı, elini Suad’ın boynuna sokarak, “Üşümüş müyüm bak?” dedi.

Necib pardesösünü çıkarmış oraya bırakıyordu.

Süreyya ona doğru yürüyerek:

— Eğer Hacer hasta olursa seni tutacağım Necib, dedi. Sonra elini alarak:

— Bak senin elin de donmuş!

Necib gülüyordu:

— O halde beni yine Hacer Hanım kurtarır; zira bu kabahatte ne kadar az suçum olduğunu herkesten iyi o bilir. Bir türlü ikna edip buraya getiremedim. Evvelden öyle değildi, şimdi şair olmuş... Elinden gelse biçilmiş tartılmış şiir söyleyecek.

Hacer lambanın yanında, ayakta, ellerini ağzına götürmüş nefesiyle ısıtmaya çalışarak kardeşine bakıyordu, sonra omuz silkerek Necib'e döndü:

— Sen korkma nafiye, dedi, onlar hep sözdür... Biz o sözleri hep dinledik... Şimdi asıl senin yapacağın şey sobayı yaktırmaktır.

Necib sobayı yaktırmak için meşgul oluyordu; Suad dedi ki:

— Durun Necib Bey, hizmetçiler onu bir saatte yakamazlar, bırakın bana... Siz yalnız söyleyiniz de ateş getirsinler.

Süreyya, Hacer'in yanına gelmiş ellerini eline almış tutuyordu. Hacer Süreyya'dan korkmamakla beraber ondan daima bir ihtiraz hissederdi; kabahatli çocuklara mahsus bahis değiştirmek fikriyle aynanın önündeki saate bakarak:

— Oo, saat daha üçbuçuk... Yatmamıza daha vakit var. Bezik oynayalım mı çocuklar?

Süreyya cevap vermeyerek:

— Sen küçük olmalıydın da Hacer, diyordu, seni mini mini şamarlarla iyice bir dövmeliydim; o zaman belki Necib Bey'in de intikamını alırdım.

Necib sobayı yakmak için Suad'a yardım ederek:

— Benim intikamım mı? dedi. Dünyada intikam kadar tanımadığım bir his yoktur. Bugün beni döven birini yarın biri döverken görsem ağlayacağım gelir.

Şimdi soba alev almış, odunlar telaşlı bir çatırtı ile yanmaya başlamıştı.

Hacer, Süreyya'nın elinden kurtularak bezik masasını düzeltmeye başlamıştı, "Haydi beziğe, beziğe..." diyordu. Suad, "Ben oynamam bakarım" diye masaya oturdu; Necib, Hacer, Süreyya oynamaya karar verdiler. Onlar oynarken o seyrediyordu; birden